

BENSİZ VE MUTLU KAL

Ben böyle pahalı yerleri sevmem aslında.

Ama bu akşam neden bilmem giriverdim içeri. Önce şık giyinmiş insanlar çarptı gözüme. O soğuk yabancılik duygusu sardı yine vücudumu, ürperdim... Sonra garsonlar masamı gösterdiler. Tüm çekingenliğimle oturdum gösterilen yere.

Manzaram görülmeye değerdi doğrusu. Deniz kokusu geldi aniden burnuma. Elimdeki şarap kadehi rakının yerini tutmasa da, dostları hatırladım, rakı balık muhabbetlerini... Böyle bir manzara görmeyeyim hemen dalar gözlerim. Benim senaryolarım oynar yalnızlar sinemasının perdesinde. Sonra bazen biri çıkagelir, uyandırır beni düşlerimden.

-Merhaba...

Hayal âleminden gerçek dünyaya dönüş zordur biraz, biraz da acı verici. Kural koyan durumundayken bir anda boyun eğen olursunuz. Ama nasıl anlatsam, siz de görmeliydiniz o sesin sahibini.

-Siz O'sunuz, değil mi? Ne zamandır tanışmak istiyordum sizinle.

Hayal mi gerçek mi bilemedim bir an. Sonra,

-Evet, benim, diyebildim.

Tanıştık. Masama davet ettim. Oturdu.

-Yazılarınızı hep uzaktan takip ediyordum, sonunda tanışma fırsatı oldu.

-Ne tuhaf, dedim. Ben de sizi hep uzaktan izliyordum, beyaz perdenin önündeki koltuklardan...

Gülümsedi...

Kocaman yeşil gözleri, boynuna düşen kumral saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Masama güneş doğuvermişti bir anda. Yalnızlıktan bu kadar sıkıldığımı bilmiyordum doğrusu... Biraz daha kırmızı şarap istedik. Ve kadeh kaldırdık, her zaman yaptığım gibi sağlığa...

-Umut bizimle olsun...

Gülüşü yıllarca oturup izlenecek kadar güzeldi. Küçücük burnu ve inci dişleriyle bir an sanki bir süs eşyasıymış gibi geldi bana. Onu bir camekânın içinde hayal ettim. Karşısında sandalyeye oturmuş ben, asırlardır onu izliyorum. O an bu o kadar mümkün geldi ki bana, bilemezsiniz...

Sonra kendime kızdım yine. Yine tutamamıştım kendime verdiğim sözleri. O çok güçlü olduğunu sandığım karakterim çoktan ölmüştü de, birlikte evime doğru yürürken cesedini çiğniyorduk.

Beni tanıyanlar bilirler, yürümeyi çok severim ben... Üstelik yanımda rüya gibi bir güzel varsa sahil boyunca bir yürüyüşün yerini ne tutabilir?

Serin havanın da yardımıyla yavaş yavaş bana sokulmaya başlamıştı bile. Kokusu annemi hatırlattı biraz, biraz da kayıp çocukluğumu. Yıllardır özlediklerimi... Dedim ya ölmüştüm çoktan, cesedimi çiğnemiştik

birlikte. Şimdi de küçük bir cenaze töreni düzenleyecektik evimde. Sabah nasıl olsa çekip gidecekti; ama gitmeden belki bir dua okurdu başucumda. Oysa ben sokak sokak dolaşıp her köşe başına kayıp ilanı vererek aramıştım onu. Gördüğüm her duvara bilmeden onun resmini yapıştırmıştım.

Biraz daha şarap aldık köşedeki büfeden. O istemişti. Bence hiçbir şey tutamaz rakının yerini. Merdivenleri çıkarken ne zaman gidecek diye düşünmeye başlamıştım bile. O da nasıl olsa dayanamayacaktı, sıkılacaktı bu duygu yoğunluğundan. Yıllarca, bunu yapan kimlerdi bilmiyorum, kadınların duygusal olduğu masalını anlatmışlardı bize. Oysa gerçekleri başkaları değil hayatın kendisi öğretiyordu. Ve gerçekler istisnasız acı vericiydi. Ya da bana öyle geliyordu belki, bilemiyorum. Ama ne kadar acı verse de kimseye güvenmemeyi öğrenmiştim.

Kapıyı açtım. Meraklı gözlerle dolaştı evin dört yanını. Kadınlar böyle işte, dağınıklımı görmeden içleri rahat etmez. Annem de böyleydi, her gün odamın dağınıklığından şikâyet ederdi. Yine de istisnasız her gün o dağınıklığı seyrederdi. Ama şu an nasıl anlatsam, evde kadın kokusu... Hiçbir kelimeye sığmaz, anlatılmaz.

Şarabın yanına biraz da çerez getirdim. Televizyonun karşısına kurulduk. Onu yıllardır tanıyor gibiydim. O bildik suskunluğum çökmüştü üzerime, o da pek konuşmuyordu ama. Kocaman ışıl ışıl gözleriyle bana bakıp gülümsüyordu. Aklımı başımdan almak için mi yapıyordu bilmiyorum; ama başarıyordu. Cesedimi çiğnemiştik çünkü birlikte... Sanki o da benim gibi sessizliğin sesini dinlemeyi öğrenmiş gibiydi. Düşünceler denizinde savrulur gibiydi. Olabilir mi dedim, bu gerçek olabilir mi?

-Çok gizemlisin...

İşte o an bütün büyü bozuluverdi. Hayatıma giren bütün kadınlar bu sözü söylemişler ve sonra beni bırakıp çok uzaklara gizem aramaya gitmişlerdi. O da diğerleri gibi beni değil, sustukça oluşturduğum gizemi sevecekti. Çünkü o da tüm kadınlar gibi gizem avcısıydı.

Duygusal oldukları yalanına benzer şekilde yıllardır, ezildikleri yalanını da yutturmuşlardı bize. Hep birlikte acılarına üzülüyor; dertlerini, sıkıntılarını paylaşıyorduk. Kendi kederimize onlarınkini de ekliyorduk. Çünkü onlar eziliyordu. Çünkü onları biz eziyorduk. Suçluyduk... Omuzlarındaki tüm yükü biz devraldık. Hem de hiç şikâyet etmeden, yadırgamadan yaptık bütün bunları. Ama bana gerçekleri öğreten yine hayat oldu. İstisnasız acı veren gerçekleri...

Ne olursa olsun kadınlardan nefret etmedim ama. Edemedim... Tüm yalanlarına rağmen sevmeye devam ettim. Çünkü sevmeden yapamam ben... Ne tuhaf, bunu bana söyleyen yine bir kadın olmuştu.

Onu da sevecektim. Ve her haliyle beğenecektim. Sevecektim ve makyajına karışmayacaktım. Sevecektim ve onu sınırlamayacaktım. Ve o bu yüzden beni sevmeyecekti. Çünkü onu sevecektim...

Düşüncelerimden sıyrılıp utangaç bir çocuk gibi başımı öne eğdim, kızardım belki de bilemiyorum... Gözlerimi kadehime dikip gülümsedim sadece. Çünkü o an o kadehte annem gülümsüyordu. Kayıp çocukluğum kırmızı topuyla oynuyordu. Acısı hala içimde sızlayan ilk aşkım vardı o kadehte. Belki de bu yüzden şarabın o buruk tadına benziyordu aşk. Ve fazlası insanın aklını başından alıyor, bedeninden soyutluyordu.

Neden sonra, yeni fark etmiş gibi duvardaki yazılarıma göz

gezdirmeye başladı. Okudu, okudu... Ve dudakları aralandı. O an ağzından bir demet ışık saçılacakmış gibi geldi bana.

-Kâğıtlar dururken duvarlara yazmak niye?

-Bir gün odama gelip, elinde şarap kadehiyle okuman için, dedim. Hepsi bu...

-Her şeye verecek bir cevabın var değil mi? , dedi gülümseyerek.

Sustum yine... Her şey tanıdık şekilde ilerliyordu. O bildik beğeni gözlerinden süzölmeye başlamıştı işte. Her sözünün altında bir övgü yatıyordu. Nasıl görüldüğüme hiç bakmıyor mu acaba diye düşündüm. Çok mu çirkindim yoksa? Aynaya bakmaya niyetlendim. Üşendim... Biraz da korktum aslında. Aynada göreceğimi beğenmemekten korktum. Öyle ya, hayatıma giren kadınlar beni değil suskunluğumu ve suskunluğumu bastıran yazılarımı sevdiklerine göre, aynaya bakmaya değmezdi doğrusu.

Nasıl olsa her kadın gibi o da sıkılacaktı suskunluğumdan. Neden konuşmuyorsun diyecekti. Oysa ben konuşuyordum, hem de herkesten çok konuşuyordum. Ama onların yaptığı gibi değil, yazarak konuşuyordum ben...

Zamanla bu gizemin büyüü kaybolacaktı. Konuşsana artık, konuş diyecekti. Ve ben en beceremediğim şekilde konuşmaya çalışacaktım. Sonunda yazmayı da bırakacaktım. Oysa yazmayınca ölüden farksız olurum ben. Yazmasam ölürüm ben...

-Ne garip, dedi. Sabit bir noktaya bakıp düşünebiliyorsun.

Gözlerine baktım sadece...

-Seni bu kadar düşündüren şey nedir? , diye sordu.

O an sırlarımın kapısının anahtarını ona vermeyi o kadar istedim ki. Ama korkularımı ona nasıl anlatabilirdim. Gözlerinin içine baktım. Ve bu sefer de gözlerinde kaybolmaktan korktum. Şarabımdan bir yudum aldım. Dudaklarım aralandı. Ama söyleyecek söz bulamadım. Bu kadar çok yazan biri nasıl olur da konuşamazdı, inanın ben de bilmiyorum...

Sustum öylece. Dakikalarca konuşmadım. Anılar gezindi bir süre gözlerimin önünde. Sonra bir sahne belirdi aniden. Puslu ve acıklı...

-Gözlerime bak ve bensiz daha mutlu olacağını söyle, dedim.

Ve söyledi... Yerde yatan cesedimi izledim bir süre. Cenazeme katılan kalabalığın arasına karıştım sonra. Tabutumu taşıdım hatta. Biraz da gözyaşı döktüm ardından. Ve anılarımı derin bir mezara gömüp, mutluluklar diledim.

O ise durmadı. Cesedimi yakıp, küllerimi savurmak istercesine,

-Başka biri var, benden duymanı istedim, dedi.

Umutlarımla baş başa kaldım bir zaman. Sonra gözyaşlarımı saklamaya çalışarak,

-Boynunu çok öptürme, dedim, morarmasın.

O an asi bir gözyaşı süzöldü yanaklarımdan dudaklarıma ve kalakaldı öylece. Gözlerine baktım,

-Bensiz ve mutlu kal, dedim. Bensiz ve mutlu kal, ayparçası...

-Yazmak güzel mi?

Anılarımın tozlarını aldıktan sonra rafa kaldırdım yine. Boşluğa baktım bir süre...

-Yazmak güzel mi?, dedim. Yaşamak güzelse, yazmak da güzeldir...

-Ne anlatmak istedin?, dedi.

-Ne anlamak istiyorsan onu anlatmak istedim, dedim. Nereden bilecekti bir ölümü yazmak için bin kere öldüğümü...

-Neden bilmece gibi konuşuyorsun?

-İçinde bulunduğun yanılısamayı fark etmeni istiyorum. Sana bir soru. Sen güzel misin?

Beklemediği bir soruydu. Utandı, yanakları kızardı...

-Bilmiyorum, sence?

-İşte yakaladın. Bence ya da sence... Görme olayı görünenle değil, görenle ilgilidir. Ve bence sen çok güzelsin, gerçek olamayacak kadar güzel...

Başını öne eğdi önce. Sonra gözlerini kaldırdı ve gözlerimi yakaladı.

-Benim için de bir şeyler yazar mısınız?

-Şimdi mi?

-Eğer yazabilirsen...

Yazabilir miydim? Yanı başımda duran bu kız benim için ne ifade ediyordu ki? Sorular dolaştı bir süre düşüncelerimin girdabında, beni de aldı içine, bırakmadı dakikalarca. Yine bir sahne belirdi sislerin ardından...

-Ben yokken ne yapacaksın?

-Bilmiyorum, alışmaya çalışacağım sanırım...

-Çok da alışma ama...

-Olur.

-Benim için bir şeyler yazar mısınız?

Düşündüm bir zaman... Etrafımızda duran çam ağaçlarını seyrettim. Sonra boşluğa bakıp,

-Seni ağacın yaprağı, yaprağın yağmuru, yağmurun bulutu, bulutun gökyüzünü sevdiğinden daha çok seviyorum, dedim.

Boynuma sarılıverdi. Çok güzel olmamıştı biliyorum, o da biliyordu. Ama ona yazmıştım, ona özel... Bu da onu dünyanın en güzel cümlesi yapıyordu.

Eğildi, yanağımdan öptü. Bir sıcaklık kaldı o günden yanağımda hatıra.

-Bu ne içindi?, dedim.

Gülümsedi sadece, ben de cevap beklemiyordum doğrusu. Yeşil gözleri

o kadar çok şey anlatıyordu ki... Bütün sözlerden daha sıcak, bütün yıldızlardan daha parlaktılar. Gitmeyecek gibiydi. Odama huzur yaymaya başlamıştı. Yağmuru düşündüm...

El ele yürüyorduk. O kadar çok yağıyordu ki sıırılsıklam olmuştuk. Ama hiç de umurumuzda değildi.

-Sonunda seni bulmuşum, diyordu. Daha ne isterim ki?

İnanmıştım. Tüm sözleri gibi buna da inanmıştım. Gözlerim doluverdi bir anda. Sonra elini hissettim elimin üzerinde.

-Ne oldu?,dedi.

-Hiç,dedim.

-Bu kadar çok düşünürsen hiçbir zaman mutlu olamazsın...

Anlayamazdı... Düşünebilmek bana tanrının bir lütfuydu. Yazabilmek için buna katlanmak zorundaydım. Her güzel şeyin bir bedeli vardı bu dünyada. Belki de en iyisi bir odaya kapanıp yıllarca dışarı çıkmamaktı. O an o odada zamanı durdurmayı ne kadar istedim, tahmin edemezsiniz.

Sisler belirdi aniden yine gözlerimin önünde. Saçlarını okşadım dakikalarca. Sonra:

-Saçlarını hiç unutmayacağım, dedim. Bensiz ve mutlu kal ayparçası...

Ya da "Benimle mutlu değilsen, bensiz ve mutlu kal ayparçası." demiştim. Hangisini söylemişim bilemiyorum. Belki de hiç birini... Hayalle gerçeği karıştırır olmuşum artık. Zaten gerçek dediğimiz neydi ki? Rakının o eflatun kokusuyla hayaller bir anda gerçek olmuyorlar mıydı?

-Beni unuttun sanırım...

-Bunu da nereden çıkardın?

-Yarım saattir ağzından tek kelime çıkmadı da...

Ve işte başlamıştık. Bu kez beklediğimden de erken olmuştu doğrusu. Ne olurdu sanki ben düşünsem o dinlese, o düşünse ben dinleseydim.

Şefkat istedim o an, o buğulu sıcaklığını hissetmek istedim. Yağmur altında ıslanmış yorgun bir kedi gibi uzanıverdim kucağına. Sonra büyülü dokunuşlarıyla parmaklarını hissettim saçlarımda. Bir anda yumuşak bir his kapladı benliğimi. Sağ elim yanağını okşuyordu, oraya nasıl uzandığını fark etmemiştim bile. Ve artık biliyordum, gitmeyecekti. En azından bu gece...

Ben... Her cümle yeni bir hayat gibidir. Ben yeni bir cümle kurdukça yeniden doğuyorum. Oysa hayatla aramda öyle uzak bir mesafe var ki şu anda, bir başlangıç olmak bana pek de yakışmıyor aslında. Sonlar ve karanlıklar beni daha iyi tanımlıyor sanki. Kendi yarattığım karanlığın esiri, kendi kurguladığım sonun kurbanıyım ben. Mutlu olmayı bilmemek ve aksine bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini bilmek böyle bir yalnızlığa itiyor insanı. Kalabalık sokaklarda öksüz dolaşmak, olur olmaz anlarda gözyaşı dökmek bir parçanız oluveriyor. Her mutlu an bir korkuyu da beraberinde getiriyor. O öyle bir korku ki ömrümün başlangıcından beri beni sarmalamış bir döngüyü anlatıyor. Her güzel şeyin bir bedeli olduğu duygusu belki de mutlu olmaya bu kadar yeteneksiz oluşumun sebebi aslında. Görüldüğünden farklı olan her şey şunu öğretiyor biraz da; her insan aslında benzer şeyleri yaşıyor içinde. Ben hep ilk olduğumu sandım bir süre; ilk doğan, ilk seven, ilk ağlayan... Bazen de hep en çok olduğumu sandım; en çok seven, en çok ağlayan... Sonra yaşadıkça fark ettim her insanın bir buz dağına ne kadar da benzediğini. Bu koca buz dağı kümesini inceledim bir süre. Bu hikâyenin yazarı kimdi bilmiyorum, çok başarılı bir senarist de değildi bence. Ama her bir buz dağı, rolünü gerçekten hatasız oynuyordu. Düşündüm, benim bir farkım olmalıydı diğerlerinden, gördüm ki tek farkım ben olmaktı sanırım. Düş kırıklığından başka bir şey değildi bu. Benim yaşadığım acıyı yaşayan benden başka birinin varlığı daha da çok acı verdi bana. Oysa ne kadar da tarifsizdi benim acılarım. Kalbimi burkan şarkılar dinleyip, insanların içine işleyen şiirler yazardım. Acılar denizinde fırtınalar kopartıp dalgalarımı yalnızların kalplerine çarpardım. Bilmezdim o yalnızların da fırtınalar koparabildiğini. O kadar soyutlamışım ki kendimi insanlardan, bana benzeyenlerden korkar oldum şimdi. Ben neyim o halde? Yalnız bir nihilist mi yoksa bir megaloman mı? Belki her ikisi ya da hiçbiri... Ben demekten yoruldu, sen demekten bıktım artık...

Düşünüyordum... Dalıp gidiyordum sorgulayan gözlere inat. Kimse bilemezdi içimde patlayan volkanı. Yalnızlığım önüne geleni yakıp geçen lavlar gibi gittikçe artıyordu. Bir damla alkole esir etmişim sensizliği. Benzer kelimelerden kısa cümleler kurup sıradan birini oynuyordum yokluğunda. Bir kuru yaprak gibiydim yere düşerken esen rüzgarla savrulan. Seni düşünürken bile sarhoş gibiydim...

Uyumadan rüya görebilmek senden güzel bir miras bana. Gözlerimi açtığımda yine bir rüyaya uyanmaya pek alışık değildim ama. Bana bakan o engin orman bir rüya olmalıydı. Sen gibi bakıyordu çünkü. Sen gibi bakan hiç kimse tanımadım ben. Öyle tarifsiz, öyle anlatılmaz bakardın ki sen... Şimdi burada iki satırla anlatmaya kalksam, bilirim ki haksızlık olur o bakışlara. Sen bakarken gözlerin başka bir renk alır. Bir anda parlar, bütün dünya gözlerinde yaşar senin. Benliğim senin gözlerinde hayat bulur. Öyle muhtaç bakarsın ki; hayat verdiğin benliğime seni katasım gelir.

Birilerini sana benzetmek, yaşayan her şeyde seni aramak en iyi yapabildiğim şeydi. Onu sana benzetmek ne kadar haksızlıkta, senin bana yaptığın da o kadar büyük haksızlıktı biliyorsun. Senin intikamını ondan almaya mı çalışıyordum, bilemiyorum. Ama senin yaptığın... Neyse boş ver...

Bir heceye onca ağıt sığdırmayı öğrettin bana. Onun büyüğü dokunuşlarına aldanmamayı öğrettin. Oysa ne kadar masumca dokunuyordu

saçlarıma. Her bakışta bir ümit arıyordu gözlerimde. Benimse her bakışım koca bir anı yumağı halinde onu ezdikçe eziyordu. Güçlü ol demiştin, güçlüyüm artık. Ama ben güçlü değil, mutlu olmak istiyordum. Ben seni istiyordum. Sana değil ama güçlü ve yapayalnız bir ruha sahibim artık.

Bir hayat çaldın benden bilmiyorsun. Seni tanıdığım güne lanet ediyorum. Buna hakkım yok biliyorum. Ama ben seni hala çok ama çok seviyorum. Damarlarımda dolaşan alkol oyunlar oynuyor bana. Hayalin odamda dolaşıyor. O güzel gülüşün hala kulaklarımda. Öyle bir yazmak istiyorum ki, delice yazmak. Hiç söylenmemiş sözler senin olsun istiyorum. En güzel, en yüce sen ol istiyorum. Ama gel gör ki bu güzel kıza kıyamıyorum. Ah be küçük kız, öyle masumsun ki... Kaygısız parmaklarınla saçlarıma dokunuyorsun hala. Ben sarhoşum biliyorsun. Ama onu hala çok sevdiğimi bilmiyorsun. İçten içe ağladığımı fark ediyorsun, neden diye sormuyorsun. Sen en beyaz rakı kadehini hak ediyorsun. Küskünlüğümü, durgunluğumu anlamaya çalışıyorsun ama bendeki gizemi bir türlü çözemiyorsun. Bu da seni bana daha çok bağlıyor biliyorum. Oysa bir bilsen beni küskün kılan bu gece gibi, kan çanağına dönmüş gözlerle ne karanlık geceler yaşadım ben. İçki kokusunu duymadan uyuyamadığım, yalnızlık dolu geceler... O zamandan beri anason kokar yalnızlık bana.

Soğuk bir kaldırım taşıdır ayrılık. Ve sen de görüyorsun ya hiçbir sıcaklık unutturamaz o soğukluğu. Tekrarlar, tekrarlar, yeniden başlamalar... Şimdi dönüp dolaşıp geldiğim yer üzerinde saçlarını son kez okşadığım o soğuk kaldırım taşı. Bir insanın hayatında var olabilecek en önemli ve de soğuk o taş hala aynı yerde ama sen yoksun. Ne zaman döneceksin? Saçlarını hangi şanslı gün esen rüzgarla savurup, kokunu havaya bahşedeceksin? Döndüğün gün olup doğsam şimdi, karanlıklarına ışık olsam. Ah bir bilsen ne kadar yalnızım, bir anlasan... Bir acı yumağıyım ben, kederden giysiler örüyorum yarınlarıma. Çünkü sen hiçbir yarınıma doğmuyorsun. Anlatma, biliyorum ve sesini yükseltme bana. Aynı yüzsüzlüğüyle kollarımdan tutup kaldırma beni ayağa; çünkü bundan sonra hep oturmak istiyorum ben. O ölüm yürüyüşünü hatırlamak bile her defasında yeniden öldürüyor beni. Biliyor musun? Her defasında...

O güzeldi, ben sarhoştum. O çok güzeldi, ben çok sarhoştum. Zor olsa da anlatılası, alkolü kiskandıran, aklımı başımdan alıp uzak dağların ardına, pembe çiçeklerle dolu bir bahçeye götüren umut dolu bir huzur kokusu vardı saçlarında. O pembe çiçeklerin arasına beraberce uzanmış gibiydik. Tenini ellerimde hissederken onun gibi ben de titriyordum. Serin yanağına ılık bir öpücük kondururken gözlerim buğulandı. Gözlerimdeki buğu, benim gözlerimden onun gözlerine taşarken içimizi ısıtıyordu. O aldırılmaz halimden eser kalmamış, sıcaklığının esiri olmuştum. Beni terk ettiğin o kaldırım taşının soğukluğunu kısa bir süre için de olsa unutmuş gibiydim. Başboş kelimeler serpiştiriyordum bedenine. Küçük iniltilerden büyük bir hikaye yazıyorduk birlikte. Tarifsizdim artık, hiçbir kalıba sığmıyordum. Elleri ellerimde kendimden geçerken, benliğimi bulur gibiydim. Bir tende can bulmak dedikleri buydu sanırım.

Masum bir hikayesin sen aslında. Ve o hikayenin en kirli sayfasında maalesef ben varım. Maalesef değişim kendim için değil, yalnızca en beyaz sayfa kadar temiz sen için. Öyle talihsiz bir anda, öyle yaralı girdim ki hayatına, şimdi kaçıp kurtulamıyorsun benden. Bu kollarımda uyandığın ilk sabah, yeni oyuncağına kavuşmuş bir çocuk kadar mutlusun. Tıpkı o masum çocuk gibi mutlusun. Ve benim üzüntümün asıl sebebi de bu, bilmelisin. Senin için üzülmeğe başka yapabileceğim bir şey yok maalesef. Sen bu sayfadaki maalesefler kadar büyük bir maaleseften başka bir şey değilsin benim için. Maalesef...

Erkenden kalkıp güzel bir kahvaltı masası hazırlamaya koyulmuşsun benim için. Yüzünde kocaman bir gülücük, hafiften de bir şarkı mırıldanıyorsun sanki. Sen benim ilk aşkımsın diye gidiyor şarkı. Bense başımdaki o dayanılmaz ağrıyla meşgulüm yalnızca. Gözlerimi açtığımı fark eder etmez içten bir "Günaydın" başışlıyorsun bana. Benimse gözlerim giydiğin gömleğimin altında çıplak kalmış beyaz bacaklarına takılır gibi oluyor. Ya da olmuyor; çünkü sadece sen değil ben bile fark etmiyorum o anı. Hani üzerinden çiğneyerek geçtiğimiz çimenler bizim için ne kadar değerliyse sen de benim için o kadar değerlisin. Ama odamda bir ferahlık olduğunu kabul etmeliyim sanırım. Uzun bir aradan sonra perdeler açılmış. Annemden sonra ilk kez...

- Yumurtan nasıl olsun?
- Başım çok kötü. Yataktan kalkmaya bile halim yok. Canın nasıl istiyorsa öyle yap. Yeter ki bana dokunma.

Sabahın bu en güzel saatinde, bu güzel yüze karşı, belki de en huysuz ve en kırıcı tavrımı takınmıştım. Boynunu büktü ve mutfağa doğru yollandı. Bacaklarına baktım yine. Güzeldiler...

Onu göremesem de her hareketini hissedebiliyordum. Her kadın gibi nereden geldiği belli olmayan bir içgüdüyle mutfağıma sahiplenmişti şimdiden. Odadaki ferahlıkta, açılan perdelerin ortaya çıkardığı camdan süzülen güneş kadar onun kokusu da etkiliydi biliyorum. Mutfağımda salınması hoşuma gitmeye başlamıştı doğrusu.

Önceki geceyi çok iyi hatırlayamıyordum ama yüzünde güller açmasından güzel bir gece geçirdiğimiz anlaşılıyordu. Bana güveniyordu sanırım. Belki de aşık bile olmuştu. Aradan çok geçmeden bu akşam yapacak işim olup olmadığını soracağına emindim. Ne yazık ki ne o akşam ne de

sonrakiler yazmak dışında yapacak hiçbir işim yoktu. Yaşadıklarımın nereye varacağını kestiremiyordum artık ve bu durum zaten çok sağlam olmayan sinirlerimi iyice bozuyordu. Yumurtanın yanında teninin kokusu da geliyordu burnuma. Onun güzelliğinde kendimi kaybedeceğimi anlamıştım artık. Bu ise hiç hoşuma gitmemişti.

- Kahvaltın hazır.
- Hadi git artık...

Yeşil gözlerini şefkat uyandırıcı bir yaş perdesi kapladı bir anda. Tüm hayallerini yıkmıştım sanırım. Ama gücümü kaybetme duygusu bana öylesine acı veriyordu ki onun kokusu olmadan yaşamaya katlanmak çok daha kolay görünüyordu. Zavallı küçük kız... Gömleğimi üzerinden çıkarırken onu izledim. İç çamaşırlarıyla kaldığında önceki geceyi hatırlayamadığım için kendime lanet ediyordum. Sonra onu seyreden bir çift gözden rahatsız olmuş gibi çabucak giyiniverdi. Kapının sertçe kapandığını duydum. Yalnızlığımla baş başa kalmıştım yine, üstelik bu kez masum bir kızı üzerek. Sinirlerim boşaldı birden. Ağladım, saatlerce ağladım...

Hava ruhum kadar kararmak üzereydi artık. Bense elimde rakı kadehiyle sokaklarda gezen ayyaşlara benziyordum. Başım dönüyordu ve hala ağlıyordum. Öyle bir ölü sessizliği kaplamıştı ki odamı, ıssız bir ormana benzemişti iyice. Telefonum eski yalnızlığına gömülmüş saatlerdir bir köşede sakın sakın duruyordu. Bıraktığım gibi bulmuştum kendimi, o bildik harabe geri dönmüştü. Elimdeki rakı kadehiyle dün olduğu gibi cesedimi çiğniyordum yine. Saatlerdir hayalinle avunuyor; her biri diğerinden daha mutsuz bir sonla biten, en acıklı filmlere taş çıkaracak senaryolar yazıyordum. Hatta bir tanesinde öyle bir ölmüştüm ki tüm dünya ağlamıştı, yıllarca yasımı tutmuştu tüm tanımadıklarım. Her ne kadar mutsuz bitseler de her biri senin o unutulmaz gülüşünle başlıyordu. Öyle güzel gülüyordun ki yeşil kazağınla dünyamı aydınlatıyordun. Sonrası ise ne yazık ki bildiğin gibi...

Saatler olmuştu ama hala aramamıştı. O güçlü kişiliğim yine kendini kaybetmeye başlamıştı. Onsuzluk zor gelmişti anlaşılana. Kendime bile itiraf edemesem de onu özliyordum. Kokusunu düşünmek bile başımın dönmesine yetiyordu artık. Ya da başımı döndüren rakıydı, bilemiyorum. Mutlaka arayacağından emin gururlu bir edayla sigaramın dumanını havaya üflüyordum. Bir yandan da gözümde yaşlar süzölmeye devam ediyordu. Bu ağlamak mıydı? İnanın hatırlayamıyorum.

Belli belirsiz bir telefon sesi duydum sonra. "Alo" diyebildim mi bilmiyorum ama "Sana geliyorum." cümlesinin beynimde nasıl da defalarca yankılandığını çok iyi hatırlıyorum. Sağ kolumu yasladığım dizim soluverdi bir anda. O sarhoş halimden eser kalmamıştı artık. İçime sığmayan bir heyecan kaplamıştı her yanıma. Geliyordu işte, geliyordu. İçimden çocuklar gibi zıplamak geliyordu. Neden bu kadar sevinmişim bir türlü anlam veremiyordum.

Onun hayalini kurmaya başlamıştım bile. Saçlarının kokusu odamda hayat bulmuştu çoktan. Gözlerimin parladığına eminim. Öyle bir coşku seline kapılmıştım ki yerimde duramıyordum. Odamı toparlamaya karar verdim önce ama ayakta durabilmekten çok uzak olduğumu fark ettim. Güç bela pencereye kadar gittim ve camı açtım. Serin bir rüzgar çarptı yüzüme, biraz ayılır gibi oldum. O rüzgar biraz da gerçek getirmişti sanırım yanında. Gerçekler de korkuları getirdi. Aslında rüzgar değil ona nasıl da esir olduğum gerçeğiymiş yüzüme çarpan. Kadehimi bütün gücümle duvara fırlattım ve elim telefona uzandı. "Gelme" dedim "Efendim" diyen o masum sese. "Evde değilim"...

Duvara fırlattığım bardağın yerinde ben olmak istedim o an. Öyle bir fırlatmak istedim ki kendimi, paramparça olmak, silinip gitmek istedim bu dünyadan. Adım bile anılmasın istedim benden sonra.

Yere yığılır gibi oturdum. Rakı şişesindeki son damlaları kafama diktim. Kaldığım yerden ağlamaya devam ettim. Ama o masum kızı değil, seni düşündüm yine. Kahretsin ki yine seni düşündüm, seni gördüm her damla gözyaşımında. Midem yanıyordu, başım dönüyordu, hayalin beni duvardan duvara savuruyordu sanki. Ama bir türlü kırılmak bilmiyordum. Ah bir kırılırsaydı şu kırılınca kafam diye düşündüğümü hatırlıyorum en son. Sızmışım sonra...

Israrla çalan kapının sesine nasıl olduysa uyandım. Her yer karanlıktı hala ve ben gözümü açamayacak kadar sarhoştum. Camdan sızan ışığın oluşturduğu gölgelerin gizemli oyunlar oynadığı duvarlarıma tutunarak güç bela ulaştım kapıya. O uzun yol boyunca neler düşündüm, kapıda kimin olduğunu tahmin ettim bilemiyorum. Belki de tek bir düşünce bile geçmedi aklımdan "Kim o" deyinceye kadar. "Benim" diyen o tanıdık ses fırtınalar kopardı yine bedenimde. Başım öyle dönüyordu ki ayakta duramayacaktım artık. Kapıya doğru yaslanarak yere oturdum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Hareketlerimi kontrol edemiyordum. Kafamı duvara vurarak "Defol, neden geldin?" diyordum, bir yandan gözyaşı dökerken.

Tüm insanlardan nefret etmeye başlamıştım yine. "Hepinizden nefret ediyorum" diyordum kapıyı açmam için yalvaran sese. Neden sonra açiverdim kapıyı. Bir anda içeri girip başımı kucağına alıverdi. "Hepinizden nefret ediyorum" dedim nereden geldiği belli olmayan bir acıyla. Anlamsız gözlerle yüzüme baktı "Neden?" der gibi. Bense bir yandan ağlıyor, bir yandan da nefretime nefret katarcasına yerleri yumrukluyordum. Bana sımsıkı sarıldı ve o da ağlamaya başladı. Neden ağladığımı bile bilmiyordu ama içimdeki fırtınalara ortak olmuştu farkında olmadan. Bundan hayatı boyunca kurtulamayacağını bilse bana bir saniye daha sarılır mıydı bilemiyorum. Hiçbir şey sormadan yalnızca sarıldı bana. Bir süre daha nefretimi haykırdım dünyaya, sakinleştim sonra. Ben de ona sarıldım. Benden bir parçaymış gibi...

Karanlıktı. Yüzünü göremiyordum. Kokusunu çektim içime. Gözyaşlarımızın onun yanağında kavuştuğunu hissediyordum. Dudaklarımız buluştu sonra. Bana hayat vermek ister gibiydi. Oysa ben bir daha doğmamak üzere öleli yıllar olmuştu. Yine de umudunu kırmadım. Dakikalarca, belki saatlerce uğraştı kendi hayatından çalıp bana vermek için. Sonra acıktığımı hissettim ve kurtuluverdim kollarından. Şimdi düşünüyorum da hayatım boyunca hiç bu kadar duygusuz davrandığımı hatırlamıyorum. Üzgünüm küçük kız, gerçekten çok üzgünüm. Keşke diyorum da bazen, demesem de olur aslında...

Dışarı çıkmak istedi, kabul ettim. Acıkmıştım çünkü... Yalnızlığımı kolundan çekip ayağa kaldırdı. İçi boş bir çuvaldan farksızdım ya doğrusu, neden uğraşıyordu benimle bilemiyorum. Bana karşı hissettiği sevgi miydi yoksa şefkat mi? O da bilmiyordu eminim. Belki de acıyordu bana. Ama öyle bir gülümsüyordu ki bana ah bir görmeliydiniz.

Koluma girdi ve odama doğru yollandık. Işığı açar açmaz küçük bir çığlık atıverdi. Yine "Neden?" der gibi baktı yüzüme ama her zamanki gibi hiçbir şey sormadı bana. Yerdeki cam kırıklarını toparlamak için çabucak bir süpürge getirdi. O süpürgeyi ben bulmaya çalışsaydım inanın daha uzun zaman alırdı. Dağınık yatağım çok çekici göründü bana. O kırıkları süpürürken ben de yatağıma uzanıverdim.